

Het nut van het juk voor jonge mensen

Preek van John Elias (1774-1841)

“De akkerman en zijn juk”

Stichting Herleving

© Stichting Herleving

De stichting stelt zich ten doel om meer bekendheid te geven aan ware herleving van de zuivere Godsdienst, zoals de Bijbel daarover spreekt, en zoals de Kerkgeschiedenis er duizenden voorbeelden van geeft. Onze hoop is dat christenen hierdoor opgewekt mogen worden tot meer gebed om zulk een werk des Heeren. “Het is tijd voor de Heere dat Hij werke, want zij hebben Uw wet verbroken.”

Eindredactie: Johan J. Pieterman
Molenweg 36 - 4341 BE Arnemuiden - Nederland

Tel. 0118 - 606 707
Email jjp@revivalsite.nl
Postgiro 44 55 326 t.n.v. Stichting Herleving
Website Revival Site Holland (www.revivalsite.nl)

Voorwoord van John Elias

Aan de lezer

Geachte lezer,

De volgende preek werd gehouden in het jaar 1812; maar het was toen niet mijn bedoeling om hem te laten drukken; evenmin had ik geprobeerd om hem zo op te stellen dat hij voor publicatie geschikt was.

Ik werd ertoe gebracht om te preken over de tekst uit Klaagliederen 3:27 door een diep gevoelde smart wegens de menigte van jonge mensen in Wales, die leven naar hun eigen zondige begeerlijkheden en onder de heerschappij van satan; die het juk van Christus verwerpen, zichzelf gedragen alsof het wettig voor hen is om goddeloos te leven wanneer ze jong zijn en de dagen van hun jeugd door te brengen zonder dat ze onder het juk en de regering van Christus zijn; die veronderstellen dat het voldoende zal zijn om slechts enkele dagen lang godsdienstig te leven, wanneer men verdrukt wordt, of op hoge leeftijd.

Het smartte mij aan het hart om te zien dat de bloem van 's mensen tijd doorgebracht wordt in de dienst van zonde en satan, terwijl de dood velen van hen grijpt zonder dat ze onder het juk van Christus zijn; en zo ontmoeten duizenden van hen de vreselijkste teleurstelling.

Vanuit deze overwegingen trachtte ik hun de ellendige toestand aan te tonen van diegenen die niet onder het juk van Christus zijn, vergeleken bij de kostbaarheid en het nut van onder Zijn juk te zijn en het bijzondere voorrecht om

het juk te dragen in de dagen van de jeugd, enzovoorts.

Nadat enige jaren verstreken waren, deelden enige van mijn broeders mij mee dat het de Heere behaagd had om gebruik te maken van de preek aangaande het juk (hoe onvolmaakt die ook was) als middel om verscheidene jonge mensen te brengen tot het aannemen van Christus' juk. Zij verlangden van mij dat ik hem zou publiceren; ik verzette mij lange tijd tegen hun smeekbeden; maar eindelijk, bevreesd dat ik zou kunnen zondigen door ongehoorzaam te zijn, willigde ik hun verzoek in.

Ik had een paar aantekeningen over de tekst bewaard en ook werd mij een tamelijk volledig manuscript toegezonden van een jongeman die dat geschreven had terwijl ik de preek hield. Zo trachtte ik mij, voor zover ik daartoe in staat was, de dingen die ik had gepreekt, te herinneren, schreef ze op de navolgende wijze op en stond toe dat de preek werd gedrukt.

En hoewel ik weet dat er geen voortreffelijkheid noch volmaaktheid in dit werk is, moge God, Die het behaagt om gebruik te maken van zwakke middelen, niettemin deze armzalige preek zegenen ten goede van sommige zielen en tot eer van Zijn eigen naam. Als dat bewerkstelligd wordt, zal ik alles wat ik verlang verkrijgen, en zal ik zeer gewillig zijn om de blaam van al mijn onvolmaaktheden te dragen. Dat velen gebracht mogen worden onder het juk van Christus en dat zij die er reeds onder zijn, onderworpen en dankbaar gemaakt mogen worden, is de bede van

Uw dienstknecht in het Evangelie van Christus,
Llanfechell, 10 juli 1818.
JOHN ELIAS.

*“Het is goed voor een man,
dat hij het juk in zijn jeugd draagt.”*

(Klaagliederen 3:27)

God weet het beste wat goed is voor de mens; en in de heilige Schriften toont Hij de mens wat goed is. God vereist van een mens nooit om iets anders te doen dan wat goed voor hem is; ook bedeeft Hij in de loop van Zijn voorzienigheid niets aan Zijn volk toe, dan wat tot hun nut het beste is, al beelden zij zich dikwijls in dat het beter voor hen zou zijn om zónder bepaalde dingen te zijn die nu op hun weg komen, en bepaalde andere dingen waarvan zij nu ontbloot zijn juist wél te genieten. Maar dit is hun misvatting; want wat de Heere doet, weten zij nu niet, maar zij zullen het na dezen verstaan.

Het betaamt ons daarom om stil te zijn en de conclusie te trekken dat God alle dingen op de beste wijze doet, al kunnen wij dat nu niet zien. Maar wanneer God Zijn werk volbracht zal hebben, zullen wij duidelijk zien dat de dingen niet beter konden zijn geweest, dan zoals zij door Hem beschikt waren.

Jeremía was van zijn jeugd af een man van verdrukking en het was in een onrustige tijd dat hij deze woorden schreef. Niettemin erkende hij dat het goed was om zichzelf te vernederen onder de krachtige hand Gods, in de grootste verdrukkingen, en dat er voordeel gevonden zou worden in

dit te doen. Dat wist hij bevindelijk, want hij was van zijn kindsheid af onder het juk van Gods regering geweest en had het grote voordeel ervan ondervonden. En dat hij van kinds af onder Gods juk en Hem gehoorzaam was geweest, was hem tot veel steun om in zijn verdrukking het juk der moeite te dragen en “eenzaam te zitten en stil te zwijgen, omdat Hij het hem opgelegd had”, vers 28. Wanneer mensen voor zichzelf het goede van iets hebben ondervonden, zijn zij geneigd om dat goede aan anderen aan te bevelen. De profeet verklaart in de woorden van de tekst het goede van iets waarin het grootste deel van de mensen geen goeds ziet, namelijk het dragen van het juk.

Het woord juk in de tekst is een figuurlijke uitdrukking.

1. Laten we kennis nemen van de natuurlijke of letterlijke betekenis van dit woord ‘juk’: het is een werktuig dat landlieden bij het ploegen gebruiken voor de halzen van de ossen, en is tot groot nut wat drie zaken betreft:

(1.) In de eerste plaats om de ossen te temmen en hen mild en zachtmoedig te maken. De ossen konden niet tot gehoorzaamheid aan hun eigenaar worden gebracht, noch tot het doen van het werk dat hij voor hen had, zonder het juk. Het zou tevergeefs zijn om hen te zeggen hun werk te gaan doen en hen te bedreigen indien zij het niet deden, zonder het juk op hen te brengen. Het is moeilijk om de halsstarrigheid van sommige ossen mét het juk tot onderwerping te brengen; maar het zou onmogelijk zijn om dat zónder het juk te doen.

(2.) In de tweede plaats om de ossen bij elkaar te voegen en in hun werk tezamen te houden, om gezamenlijk te trekken, in goede orde. Indien zij niet met het juk tezamen gebonden

waren, zou de ene de ene kant optrekken en de andere de andere kant, en het veld zou niet geploegd kunnen worden; maar wanneer zij tezamen onder het juk trekken, staan zij elkaar wederzijds bij in het openen van de voor.

(3.) In de derde plaats is het juk van grote steun voor de ossen bij het doen van het werk van hun meester, nadat zij eraan gewend zijn. Eerst wondde het hen ernstig en zij gevoelden het juk als zwaar, pijnlijk en zeer onaangenaam. Maar het was hun eigen onhandelbaarheid die de wonden en pijnlijke ervaar veroorzaakten, door hun wringen en achteruitslaan eronder “als een ongewend kalf.” (Jer. 31:18). Het juk is een profijtelijk werktuig voor de os; wanneer hij ermee geoefend is, zal hij het rustig dragen, van de morgen tot de avond herkauwend; het voelt zowel licht als zacht voor hem.

2. Laten we het woord juk beschouwen in een figuurlijke zin, zoals het dikwijls in de heilige Schriften gebruikt wordt, en daarin verscheidene betekenissen heeft.

(1.) Het juk betekent dienstbaarheid en pijnlijke onderdrukking, zoals in Leviticus 26:13: “Ik heb u uit het land der Egyptenaars uitgevoerd... en Ik heb de disselbomen van uw juk verbroken”. Dit betekent: Ik heb u verlost uit die harde dienstbaarheid. Deuteronomium 28:48: “En Hij zal een ijzeren juk op uw hals leggen,” dat is, Hij zal u in smartelijke dienstbaarheid brengen, enzovoort.

(2.) Bepaalde moeite en straf om de zonde, Klaagliederen 1:14: “Het juk mijner overtredingen is aangebonden door Zijn hand,” d.w.z., de straf om mijn zonde is zo vast op mij gebonden dat ik haar niet kan afschudden, maar ik moet haar verduren, hoe bitter zij ook is.

(3.) Het juk betekent onder een regering te staan, in dienst te zijn, als onderdanen bij hun koningen en dienstknechten bij hun meesters. 1 Koningen 12:10: “Uw vader heeft ons juk zwaar gemaakt,” d.w.z., zijn regering was zwaar wegens de belastingen om bouwwerken te bekostigen, enzovoorts. “Maak gij het over ons lichter,” aangezien die grote bouwwerken voltooid zijn. 1 Timótheüs 6:1: “Dienstknechten onder het juk,” namelijk, onder de verplichtingen om hun meesters te gehoorzamen; laten zij hun gehoorzaam zijn.

(4.) De Joodse ceremoniën worden een juk genoemd, Galaten 5:1: “Het juk der dienstbaarheid.” Handelingen 15:10: “Een juk op de halzen der discipelen leggende,” namelijk, hen overredend om te leven naar de ceremoniën, de besnijdenis te ontvangen, enzovoorts. De dienst der ceremoniële wet was een zware, dure dienst; en per slot van rekening namen die ceremoniën de zonde niet weg.

(5.) Trouwen wordt een juk genoemd, 2 Korinthe 6:14, omdat twee zichzelf verbinden om tot de dood tezamen te leven; en in het maken van zulk een overeenkomst behoren zij te denken aan het dienen van de Heere en het elkaar wederzijds bijstaan in Zijn dienst. Het is daarom een smartelijke zaak om er aan te denken dat men ongelijk onder het juk zou zijn, dat men twee tezamen zou binden die niet dezelfde natuur en neiging hebben; hoe zullen zij tezamen onder het juk trekken? Hoe kan een kind van God tezamen trekken met een vijand van God? Hoe kan iemand die naar de hemel toe gaat, tezamen trekken met iemand die naar de hel toe gaat?

(6.) Het juk betekent de regering van de Heere Jezus, Zijn heilige regel en geboden, de wetten van Zijn koninkrijk en

van Zijn huis. Mattheüs 11:28, 29: “Neemt Mijn juk op u,” dat wil zeggen: Geloof Mijn leer, onderwerpt uzelf aan Mijn tucht, wandelt waardiglijk Mijn Evangelie, onderwerpt uzelf aan Mij als onderdanen aan hun koning, als dienstknechten aan hun meester, als een vrouw aan haar man. Christus’ juk is zacht, het is ons grootste voorrecht om ons aan Hem te onderwerpen. “Hij is uw Heere, zo buig u voor Hem neder” (Ps. 45:11).

3. Laten we overdenken wat de bedoeling van het woord juk in de tekst is.

(1.) Sommigen denken dat het het juk is van Gods geboden, onderwerping aan Zijn wet als een regel voor al onze daden en ons gedrag. Het is goed om zich te onderwerpen, om onder het juk van Gods wet te zijn, terwijl men nog jong is, voordat het hart verhard is en de hals gestijfd in het zondigen tegen God. Het zal gemakkelijker zijn om door de gehele moeilijke reis van het leven heen te gaan als het juk van God in de jeugd wordt gedragen. “Leer de jongen de eerste beginselen naar de eis zijns wegs; als hij ook oud zal geworden zijn, zal hij daarvan niet afwijken” (Spr. 22:6).

(2.) Anderen veronderstellen dat met het woord juk in de tekst bedoeld wordt: moeiten, kruisen, verdrukkingen, enzovoorts; en waarschijnlijk is dat de directe betekenis van het woord. Als dit zo is, dan wordt door het dragen van het juk bedoeld: “verzoeking te verdragen” (Jak. 1:12), “onzelf te vernederen onder de krachtige hand Gods” (1 Petr. 5:6), “een welgevallen te hebben aan de straf” (Lev. 26:41). Het is goed om het juk in deze betekenis te dragen. Dit juk is bedoeld om de hoogmoedige geest van de mens te verootmoedigen, om zijn hoge ogen te vernederen, om hem te

gewinnen aan moeiten, teneinde zijn voortsnelen in de zonde te stoppen, zijn voortgang op de brede weg te vertragen, zijn verdorvenheden te doden, zijn wilde natuur te temmen en hem te leren om tevreden te zijn met al wat God voor hem beschikt. Dit zal waarschijnlijk eerder in de jeugd teweeg worden gebracht, dan dat men lang aan voorspoed gewend is geweest, en verhard is in zonde en gemak. “De voorspoed der zotten zal hen verderven” (Spr. 1:32). Maar sommigen zullen op hoge leeftijd de vrucht oogsten van het dragen van het juk in hun jeugd, namelijk de vreedzame vrucht der gerechtigheid.

4. Wij zullen de tekst beschouwen bij wijze van onderrichting over het dragen van Gods juk in het algemeen, het juk van Zijn wet, het juk van Christus, als onderdanen en discipelen van Hem. Dit is goed, ja, onuitsprekelijk beter dan zonen en dochteren Belials te zijn, namelijk, zónder juk, levend naar de begeerlijkheden des vleses, naar de overste van de macht der lucht, enzovoorts. Ja, het juk van Christus is onuitsprekelijk goed in zichzelf: “Zijn juk is zacht.”

Wij zullen vier zaken uit de tekst opmerken bij wijze van lering:

1ste, Dat de mensen van nature niet onder het juk van Christus zijn.

2de, Dat God onhandelbare zondaars ertoe brengt om het juk van Christus op zich te nemen.

3de, Dat daaronder te zijn een hoog voorrecht is: “Het is goed om het te dragen.”

4de, Dat het een bijzonder voorrecht is om het in de tijd van de jeugd

te dragen.

Lering 1. De mensen zijn van nature niet onder het juk van Christus, noch geven zij hun halzen over onder het juk van Gods wet. “Zij onderwerpen zich der wet Gods niet” (Rom. 8:7). Zij zijn als wilde en onhandelbare schepsels: “De mens is geboren als het veulen eens woudezels” (Job 11:12).

De mensen zijn van nature kinderen Belials. De betekenis van het woord Belial is jukloos, of iemand zonder juk. En wanneer zonen Belials vermeld worden, moeten wij zonen zonder juk verstaan, zonder voor God onder een juk te zijn, maar losbollig, ongebonden, levend naar hun eigen zondige neigingen en boze begeerlijkheden. De duivel wordt Belial genoemd, 2 Cor. 6:15, en onder de zonen Belials in de Schrift mogen wij zonen des duivels verstaan. (Zie Deut. 13:13¹; 1 Sam. 30:22; 2 Sam. 16:7; 20:1; 1 Kon. 21:10; 2 Kron. 13:7.)

De naam Belial of jukloos is zeer gepast voor de duivel omdat hij de eerste was die het juk van God van zich afwierp; hij was de eerste opstandeling. De mensen zijn zonder juk zolang zij zijn kinderen zijn en onder zijn heerschappij; zij weigeren het juk van Christus en zeggen: “Wij willen niet, dat Deze over ons koning zij” (Luk. 19:14). Zij die leven naar hun eigen begeerlijkheden zijn kinderen Belials en willen de begeerten huns vaders doen.

Van de mensen van Gibea die in sodomie en overspel leefden, wordt gezegd dat zij zonen Belials waren (Richt. 19:22 en 20:13). En de zonen van Eli waren zonen Belials omdat zij leefden in vraatzucht en hoererij (1 Sam. 2:12). Hanna trok de conclusie, dat als zij dronken in het huis

1) Met kanttekening.

Gods was gekomen zoals Eli had verondersteld, zij dan een dochter Belials geweest zou zijn, 1 Sam. 1:16. Nabal, die norse, perverse en dronken man, was een zoon Belials; dat was de mening van zijn vrouw en dienstknechten met betrekking tot hem (1 Sam. 25:17, 25). De huisgenoten van sommige mannen worden gedwongen om van hen te getuigen dat zij zonen Belials zijn. Het waren oudtijds de zonen Belials die zich niet wilden onderwerpen aan de regering van Saul; en Seba, die een opstand tegen David verwekte, was een Belialsman (2 Sam. 20:1).

Met hoe veel meer gepastheid mogen zij daarom kinderen Belials genoemd worden, die tegen Christus opstaan en weigeren om zichzelf aan Zijn regering te onderwerpen. De taal van het hart van de mens, met betrekking tot de regering van God en van Zijn Christus, is deze: “Laat ons Hun banden verscheuren” (Ps. 2:3).

Van de mensenkinderen mag met de woorden van Jeremía gezegd worden: “Zij hebben tezamen het juk verbroken en de banden verscheurd” (Jer. 5:5). “Zij keren zich een iegelijk naar zijn weg” (Jes. 53:6). In de taal van hun hart zeggen de mensen als Farao oudtijds: “Wie is de Heere, Wiens stem ik gehoorzamen zou?” (Ex. 5:2). Ja, “zij zeggen tot God: Wijk van ons, want aan de kennis Uwer wegen hebben wij geen lust. Wat is de Almachtige, dat wij Hem zouden dienen?” (Job. 21:14, 15). “Wie (zeggen zij) is Heere over ons?” (Ps. 12:5).

Zij voelen zich niet verplicht om te leven tot eer van God en naar de regel van Zijn wet; om zich te onthouden van de zonde, noch om gerechtigheid te doen: “Zij zijn vrij van de gerechtigheid” (Rom. 6:20). Zij zijn niet onder het juk der gerechtigheid, maar zij leven naar de begeerlijkheden huns

vleses, doende de wil des vleses; levend naar de eeuw¹ dezer wereld, naar de overste van de macht der lucht (Ef. 2:2, 3). “Zij wandelen in de wegen huns harten en in de aanschouwing hunner ogen” (Pred. 11:9).

Helaas, hoe velen van deze jukloze mensen leven in ons land! Ja, velen van hen komen naar de kerkdiensten en horen het woord van God – zij lopen daarheen als wilde dieren en gaan op dezelfde wijze weer naar huis, zonder het juk op zich te nemen.

Zij die zonder juk zijn bekommeren zich er niet om wat zij doen, velen van hen “bedrijven gieriglijk alle onreinheid” (Ef. 4:19). De verdorven neiging van hun eigen hart is hun regel, satan is hun leider, de loop der wereld is hun pad en het verderf is het einde van de reis!

Zij zullen alles doen waartoe zij ook maar door de satan bewogen worden; als hij hen zou bewegen om een voorschrift of ieder voorschrift in de heilige wet van God te breken, zij zouden het gewillig en met gretigheid doen; zij verachten het woord en het gebod Gods – zij verkiezen hun eigen wegen, al leiden die naar het verderf!

Zo zien wij dat al de dronkaards, de overspelers en hoereerders, de vloekers, de dieven en de sabbatschenders, enzovoorts, in ons land kinderen Belials zijn. Het is waar dat sommigen onder het juk zijn van moeite, verdrukking, hoge leeftijd en armoede, zodat zij gedwongen worden om vele van hun zondige praktijken af te leggen, hoewel zij ze liefhebben. Sommige dronkaards worden door armoede matig gemaakt; anderen die vol lichtzinnigheid waren,

1) Koers, loop, gang, stroom, in de Eng. vert.

worden door verdrukking ernstig, en de hoge leeftijd trekt vele onkuise personen weg van de dadelijke praktijk van hun onreinheid.

Het is goed om onder het juk van verdrukking te zijn teneinde van de zonde weerhouden te worden, liever dan alle voorspoed en vrijheid tot de zonde te genieten. Er is onvergelijkelijk meer afschuwelijkheid in de zonde dan in welke soort van verdrukking ook.

Maar sommigen zeggen al gauw dat Christus' juk voor hen de meest hatelijke zaak is die tot de godsdienst behoort. "Wij horen graag preken, (zeggen zij,) in het bijzonder horen wij graag van Christus Die redt van het gaan naar de hel, enzovoorts, maar wij hebben het juk niet lief, in het bijzonder niet het juk van de tucht. En was het niet vanwege dit juk geweest (zullen sommigen zeggen), dan zouden wij al vele dagen eerder belijders van de godsdienst zijn geweest. Maar wij begrijpen dat áls wij een godsdienstige belijdenis opnemen, wij die en die uitdrukkingen niet meer mogen gebruiken en met die en die mensen geen gezelschap meer mogen houden, en dat wij dan niet meer mogen wandelen in de wegen die wij willen, noch de gewoonten volgen die wij zouden wensen voort te zetten. Het juk zal dan dadelijk rondom onze halzen worden vastgemaakt; de een die op ons vit en de ander die ons ter verantwoording roept, enzovoorts, en dit alles kunnen wij niet verdragen. Maar zonder het juk is het zeer aangenaam; wij mogen doen zoals we wensen, en zeggen wat we willen, zonder dat iemand ons ervoor ter verantwoording roept."

Maar hoor, o zondaar, en bedenk: het is beter om onder het juk te zijn, ondanks dat. God zal ook u zeer binnenkort in

enige banden leggen. Indien u het zachte juk van Christus in de dag der genade niet wilt opnemen, zal God een ijzeren juk op u leggen in de dag des oordeels; ja, Hij zal door Zijn eigen hand het juk van uw zonden op u binden (zie Klaagl. 1:14).

Dit kan met een bekende gelijkenis worden toegelicht: veronderstel dat een zekere man twee ossen had en dat een van hen door de eigenaar wordt genomen en onder het juk gebracht. Deze os, die er niet aan gewend is, begint achteruit te slaan en er onder te worstelen, zodat hij zichzelf pijnlijk verwond en kwetst. Zijn meester die naast hem loopt, prikt hem met zijn prikkels en zegt hem dat hij onderworpen moet zijn en het juk dragen. En zo, met de pijnlijke plekken die hij zichzelf veroorzaakt heeft door te vechten en te worstelen, en de wonden van de prikkel, en het zware werk, gevoelt de arme os zichzelf in een ellendige toestand; en ook de toeschouwers denken dat hij zich in een zeer erbarmelijke situatie bevindt.

Ondertussen weidt de andere os dichtbij in het veld, in een vette weide. Deze os leeft zoals hij zelf wil, springt wanneer hij daar zin in heeft en volgt zijn eigen instinct en neigingen; en hij zegt al gauw: "O, hoe goed is het in deze vette weide, waar ik de neigingen van mijn eigen eetlust mag volgen, zonder dat een wond, of een pijnlijke plek, of iets anders mij lastig valt; terwijl ginds een ellendig schepsel gedwongen wordt om onder het juk en de zweep te zijn terwijl de prikkels zijn zijden dikwijls doorsteken; en hij moet leven naar het welbehagen en de voorschriften van zijn meester." En de os die onder het juk is, staat dikwijls op het punt om te zeggen: "Gelukkig is de toestand van gindse os, die in de

weide is, zonder juk of wonden, of iets wat hem smart.”

Maar wanneer wij respectievelijk de toestand van de twee ossen beschouwen, zal het blijken dat de een die onder het juk is zich in de beste toestand bevindt, niettegenstaande het harde lot dat hij van het juk, de zweep en de prikkels ondergaat. Hij is gelukkiger dan die os zonder juk; omdat die voor het mes is; de vette weide is bedoeld om hem voor de slager klaar te maken en hij wordt gemest tegen de dag der slachting. Maar van die os die onder het juk is, zal waarschijnlijk zijn leven gespaard worden; zijn meester is van plan een ander gebruik van hem te maken dan hem aan de slachting over te geven.

Zo is het ook met de goddelozen. Zij zijn ongehoorzaam aan God; zij bekommeren zich er niet om, te leven naar de regels van Zijn woord, noch tot Zijn eer. Zij zijn niet onder het juk van Gods wet noch onder de tucht van Zijn huis, maar zij leven naar de begeerlijkheden van hun eigen harten. Zij allen wandelen in hun eigen weg, naar hun eigen zondige begeerlijkheden, zonder smart te hebben wegens hun zondigen tegen God, noch enige bezorgdheid over hun onsterfelijke ziel.

Hun losbandigheid en heerschappij is echter maar voor een korte tijd. “Hun lachen zal veranderd worden in treuren, en hun blijdschap in bedroefdheid” (Jak. 4:9). “Het gejuich der goddelozen is kort” (Job 20:5, Eng. vert.). “De boze wordt bewaard tot de dag des verderfs, zij zullen geleid worden naar de dag des toorns” (Job 21:30, Eng. vert.). Zij zullen geleid worden, zoals de os door de slager wordt geleid ter slachting.

Maar hij die zich onder het juk van God bevindt, hoewel hij

soms onder het juk van moeite en armoede is, geprikt en doorstoken met overtuigingen, teneinde hem te temmen en te vernederen om het juk van Christus op te nemen – ik zeg, hij is in een veel betere omstandigheid en zijn toestand gelukkiger, al verwondt hij zichzelf door onder het juk achteruit te slaan, voordat hij er door en door mee geoefend is. Maar daarna zal hij het als zacht gevoelen en zijn werk vol verlustiging. God heeft zo iemand niet tot toorn gesteld, maar tot verkrijging der zaligheid door onze Heere Jezus Christus.

Lering 2. God brengt de slechtste en wildste van de zondaars, namelijk allen die zalig zullen worden ten eeuwigen leven, op de een of andere tijd in de loop van hun leven onder het juk van Christus. God neemt mensen die meerderjarig zijn nooit uit deze wilde en boze wereld op in de woningen der heerlijkheid, zonder dat Hij hen er eerst toe brengt om een deel van hun tijd hier op aarde te besteden onder het juk van Christus, om te arbeiden in Zijn wijngaard.

Het zijn de arbeiders in de wijngaard die de penning zullen ontvangen; zij die worstelen zullen gekroond worden en alleen zij die arbeiden zullen ingaan in de rust die overblijft; maar de onvruchtbare boom zal verbrand worden en de onnutte dienstknechten zullen in de buitenste duisternis uitgeworpen worden.

God verkiest Zijn volk opdat zij heilig zouden zijn (Ef. 1:4); hun vrucht in deze wereld is heiligmaking, en het einde zal voor hen het eeuwige leven zijn (Rom. 6:22). Christus verlostte Zijn volk om hen te reinigen (Tit. 2:14); Hij is voor hen gestorven, opdat zij zouden leven Dien, Die voor hen

gestorven is (2 Kor. 5:15). Christus stierf als Priester voor hen om hen te verlossen; als Koning leeft Hij om hen te regeren. “Hij is allen die Hem gehoorzaam zijn, een Oorzaak der eeuwige zaligheid” (Hebr. 5:9). De Geest roept tot heiligmaking, tot deugd; ja, tot het brengen van hun halzen onder het juk van Christus, tot het onderwerpen van zichzelf aan Zijn gezag en tot het gehoorzamen van Hem.

Het is waar dat zij erg wild zijn en verwoed hun begeerlijkheden najagen; en zo erg is hun dolheid, dat als Gods dienstknechten sommigen van hen dicht benaderen om te pogen het juk op hen te brengen, zij gevaar lopen dat ze door hen ten dode toe met hun hoornen doorboord worden. Zo iemand was Saulus van Tarsen. Niettemin, God kan hen temmen. Zij zijn halsstarrig, maar Christus kan hen onderworpen maken. Hij kan hen gewillig maken op de dag Zijner heirkraft; Hij zal Zijn scherpe pijlen in hun harten doen steken, zodat Hij hen daardoor onder Hem doet vallen (Ps. 110:3; 45:6); zij vallen aan Zijn voeten en zeggen: “Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal?” (Hand. 9:6), terwijl ze hun halzen gewillig onder Zijn juk buigen.

Wij kunnen niet denken dat mensen die sterven zonder onder het juk van Christus te zijn, zalig zijn; wij hebben geen grond uit de Bijbel om dit te denken. Het is niet redelijk, te denken dat God mensen liefhad met een eeuwige liefde en dat Christus voor hen aan het kruis stierf, en dat zij tenslotte nog tot hun dood in de dienst des duivels worden gelaten. Zou die man niet dwaas geacht worden, die nadat hij een os had gekocht met het doel zijn grond te ploegen, hem zou laten staan tot hij op het punt stond neer te vallen vanwege zijn hoge leeftijd, voordat hij aanstalten zou maken om het juk op hem te brengen?

Zo is het niet Gods gewone weg om diegenen die door het kostbare bloed van Christus verworven zijn, hun gehele levenstijd te laten besteden in de dienst van de duivel en hen dan tenslotte rechtstreeks te rukken út zijn dienst, ín de hemel. Nee, maar Hij brengt hen eerst onder Zijn juk en tot Zijn dienst en dan, op Zijn eigen goede tijd, neemt Hij hen in heerlijkheid op.

Het is een tamelijk duidelijk bewijs dat een mens goddeloos sterft, als hij sterft zonder onder het juk van Christus te zijn. Maar deze lering is voor de meeste mensen niet aangenaam noch behaaglijk; want velen koesteren een heimelijk gevoel dat er slechts zeer weinigen zijn die naar de hel gaan, alleen zij die zelfmoord plegen en sommige moordenaars die zijn terechtgesteld. Zij denken dat ongodsdienstig leven geen schade doet, en ook heeft het geen enkel kwaad of gevaarlijk gevolg (veronderstellen zij) om zonder juk te leven. Zij denken dat zij op hun laatste uur barmhartigheid zullen verkrijgen, dat God hun geroep bij de dood zal horen en dat zij in de volgende wereld even gelukkig zullen zijn als zij die in deze wereld het meest godsdienstige en heilige leven leiden. En zij geloven niet dat de Heere Jezus de waarheid sprak toen Hij zei: “Breed is de weg, die tot het verderf leidt, en velen zijn er, die door dezelve ingaan” (Matth. 7:13); en: “De poort is eng, en de weg is nauw, die tot het leven leidt, en weinigen zijn er, die dezelve vinden” (Matth. 7:14).

Men kan niet bewijzen dat één goddeloos mens die dit tot het uur van zijn dood bleef, zalig werd, na de moordenaar aan het kruis. En hoewel men ook niet kan bevestigen dat zoiets níet is gebeurd, hebben wij geen zekerheid dat het ooit opnieuw met iemand het geval zal zijn. De behoudenis

van de moordenaar in dat uur was één van de wonderen die bij de dood van Christus werden tentoongespreid. Wij hebben niet méér grond om hetzelfde opnieuw te verwachten als dat wij hebben om te verwachten dat de zon midden op de dag zal verduisteren of de rotsen zullen scheuren. Het is smartelijk om eraan te denken dat de mensen hun hoop stellen op zo'n zwak fundament.

Tegenwerping: Wordt er niet in de Bijbel gezegd dat sommige mensen ter elfder ure naar de hemel gaan? En is dat niet de ure des doods?

Antwoord: Nee, dat wordt er niet gezegd; en met het elfde uur in de gelijkenis vermeld, wordt niet de ure des doods bedoeld.

Tegenwerping: Waarnaar wordt er dan gezegd dat zij ter elfder ure gingen?

Antwoord: Naar de wijngaard om er één uur te arbeiden vóór de dood; om onder het juk één voor te trekken eer zij het loon ontvingen. De hemel is geen wijngaard, noch een plaats om erin te arbeiden, maar een plaats van rust en van feest houden.

Lering 3. Het is een groot voorrecht om onder het juk van Christus te zijn. “Het is goed het te dragen.” Het juk is goed in zichzelf: “De wet is goed” (Rom. 7:12). Christus’ juk is zacht, Matth. 11:30. Zelfs het juk der verdrukkingen en moeiten is goed en zeer nuttig, Psalm 119:71: “Het is mij goed, dat ik verdrukt ben geweest.” Romeinen 8:28: “Zij werken mede ten goede.” Jesaja 27:9: “Dit is de ganse vrucht, dat Hij deszelfs zonde zal wegdoen.” Hebreëen 12:10: “Tot ons nut.”

(1.) Het is goed daar het ons bewaart voor kwade dingen. God bindt Zijn volk onder een juk teneinde hen te weerhouden van vele zonden. Het is het beste omdat het een middel is om ons te bewaren voor de slechtste dingen. Wij behoren iets niet tot een zwaar juk te rekenen, dat een middel zal zijn om ons af te schrikken van het zondigen tegen God.

(2.) Het is goed omdat het ons bindt aan de beste dingen, aan heiligheid, “om matiglijk en rechtvaardiglijk en godzaliglijk te leven in deze tegenwoordige wereld” (Tit. 2:12). Het juk van Christus sluit ons niet uit van iets dat goed is voor onze zielen of lichamen. Het is een juk om te weerhouden van de slechtste dingen en te binden aan de beste dingen. Om te weerhouden van ongehoorzaamheid aan God, om u te beletten te wandelen in de weg naar het verderf en uw ziel te verdoemen. Om u te binden aan gehoorzaamheid aan God en om u te houden op de beste weg, namelijk de weg des levens.

Het is goed voor de eer van God, doordat het u bindt om Hem te verheerlijken; en ook goed voor ons tijdelijk en eeuwig nut. Het is een onuitsprekelijk voorrecht en een eer om onder het juk van Christus te zijn, om een voor op Zijn veld te trekken: “Zijn juk is zacht.” “Zijn geboden zijn niet zwaar” (1 Joh. 5:3).

Christus is onuitsprekelijk vriendelijk voor hen die onder Zijn juk zijn; zoals er gezegd wordt in Hoséa 11:4: “Ik was hun als degenen, die het juk van op hun kinnebakken oplichtten, en Ik reikte hem voeder toe.” Dat wil zeggen: Ik maakte hun werk licht voor hen, door “rust te geven aan hun zielen”, en hen te voeden en te bemoedigen in hun

werk. “Zijn wegen zijn wegen der lieflijkheid” (Spr. 3:17), “welgelukzalig is de man, die erin wandelt” (Ps. 1:1). “In het houden van die is groot loon” (Ps. 19:12). “De godzaligheid is een groot gewin” (1 Tim. 6:6). “Zij is tot alle dingen nut” (1 Tim. 4:8).

In elk opzicht is het goed voor een mens om onder Christus’ juk te zijn. Goed met betrekking tot hun lichamen, hun gezondheid, hun goede naam, bezittingen in deze wereld, familie, en in het bijzonder voor hun zielen. Goed in de tijd en goed voor de eeuwigheid.

Lering 4. Maar het is een bijzonder voorrecht, en bijzonder goed om het juk van Christus in de jeugd te dragen. Het is een voorrecht om Christus’ juk te hebben op iedere tijd voordat de dag des levens voorbij is; maar het voorrecht van hen die het in hun jeugd dragen, is veel groter. Dit is duidelijk vanuit twee overwegingen: (1.) De tijd van de jeugd, de morgen van het leven, is de meest welaangename tijd voor God. (2.) Het is de meest gunstige tijd om het werk van God te doen.

(1.) De tijd van de jeugd is de meest welaangename tijd voor God. Hij houdt ervan om jonge ossen onder Zijn juk te hebben. En het is terwijl zij jong zijn dat God, over het algemeen, mensen neemt om hen onder Zijn juk te brengen; Hij wil hen graag jong hebben.

Hij vroeg al heel spoedig om de kinderen van Israël en beval dat al de jongetjes met Zijn teken getekend zouden worden als ze acht dagen oud waren. Hij rekent de kinderen als Zijn eigen erfdeel; zij zijn Zijn beloning (Psalm 127:3, Eng. vert.). Op dezelfde wijze eigent Hij onder de Evangelie-bedeling

de kinderen van Zijn volk aan Zichzelf toe, als deel van Zijn eigen familie en zegt: “Nu zijn zij heilig” (1 Kor. 7:14).

Wanneer zij in staat zijn om dingen te begrijpen, begint God in hun eigen personen tot hen te spreken, zoals in Prediker 12:1 (Eng. vert.): “Gedenk nu aan uw Schepper in de dagen uwer jongelingschap.” Nú, zonder uitstel; er moet geen tijd verloren worden.

Het waren jonge varren die God onder de oude bedeling aannam als offers. Een oud schaap dat niet goed genoeg zou zijn voor de markt, of een oude ram die niet verkoopbaar was, werden niet als offer aangenomen; nee, maar jonge dieren, zonder gebrek. Een var van zeven jaren oud was het oudste offer, maar de meest veelvuldige offers waren lammeren van het eerste jaar. Geen zwak of verminkt schepsel was goed als offer; geen kreupel schaap of blind lam werd aangenomen; maar de beste ossen en de uitgelezen lammeren waren de offeranden Gods.

Dus vermaan ik de jonge mensen met de woorden van Paulus: “Stel je lichamen tot een levende offerande” (Rom. 12:1), stel ze de Heere op tijd voor, terwijl ze werkzaam, krachtig, behendig zijn tot Zijn dienst, want dit is “je redelijke godsdienst”. God heeft het rechtvaardigste recht op je, daarom is het redelijk voor Hem om jou in je jeugd te hebben.

De beste meester behoort de beste tijd te hebben; de morgen van het leven is de beste tijd en over het algemeen is de morgen van het leven Gods tijd voor het roepen van zondaars. In Maleáchi 1:14 wordt er gezegd: “Vervloekt zij de bedrieger, die een mannetje in zijn kudde heeft, en den Heere belooft en offert, dat verdorven is.” En is die mens niet vervloekt, die een jong, bevallig, krachtig en levendig

lichaam heeft; sterke intellecten, een scherp gezicht, een scherp gehoor, gewrichten buigzaam door het merg, enzovoorts, en ze overgeeft aan de duivel en aan de dienst der zonde, terwijl hij zich voorneemt om zichzelf wanneer hij oud, zwak of ziek is nog eens aan God voor te stellen?

Wij kunnen de taal van het hart en het gedrag van zo iemand als volgt beschrijven: “O lieve Beëlzebul, ik heb grote liefde tot u; neem mij in uw dienst. O, geliefde Satan, ik heb uw wetten en uw werk buitengewoon lief. Neem mijn lichaam, mijn ziel en al mijn zintuigen en vermogens aan tot uw dienst. O, geliefde begeerlijkheden, neem mij en regeer over mij; ik wil u met mijn gehele hart gehoorzamen... Maar wat betreft die God, ik haat Hem tot in het diepst van mijn ziel; en wat betreft Zijn Woord, ik haat en verafschuw het hartgrondig. Hij zal nooit één van mijn jeugdige dagen in Zijn harde dienst hebben; niet één uur van mijn leven noch iets anders dat ik bezit, zolang ik in staat zal zijn om u, o satan, te dienen. Maar helaas! ik heb gehoord dat Hij de dienstknechten van de zonde en de satan ten laatste verdoemt; en dit maakt mij soms ook bevreesd, mijn geliefde Beëlzebul. Maar ik weet wat ik zal doen om mijzelf te beveiligen, en dat wel zonder veel schade voor uw belang. Wanneer ik oud zal zijn geworden en zal begrijpen dat de dood zijn werk in mijn lichaam begint, zal ik Hem mijn oude karkas enkele uren voordat ik sterf voorstellen, en ik zal voorwenden te treuren omdat ik tegen Hem gezondigd heb, en machtig roepen om barmhartigheid, opdat Hij mij niet moge verdoemen. Maar was het niet dáárom geweest, lieve satan, Hij zou nooit een minuut van mijn leven hebben.”

Misschien staat iemand nu op het punt om te zeggen dat bovenstaande beschrijving van het hart van de mens in een

te scherpe taal is gegeven. Maar zeg je niet hetzelfde in je daden en gedrag, wanneer je de dagen van je jeugd geeft aan satan en voortgaat met het juk van Christus te verwerpen? De bovenstaande taal kan gelezen worden in het gedrag van duizenden in ons land. Maar, o jongeren, is het niet een vreselijke taal? God te verwerpen en de duivel te verkiezen! O! hoor de raad van Sálomo in Prediker 12:1: “Gedenk nu aan uw Schepper.” Gedenk aan Hem “in de dagen van je jongelingschap”, want je weet niet of je oud zult worden; gedenk nu, want je weet niet of je nog een uur zult hebben: “gedenk nu aan uw Schepper”; Hij heeft een rechtvaardig recht op je; Hij maakte je, je bent Zijn eigendom. Wil je Zijn juk niet op je nemen?

(2.) De tijd van de jeugd is de meest gunstige tijd om in de wereld voor God nuttig te zijn: daarom, jonge mensen, indien je voor Christus van enig nut in de wereld wilt zijn, neem Zijn juk op je in de dagen van je jeugd, voordat je zintuigen zwakker zijn geworden, je vermogens aangetast en je leden verzwakt, enzovoorts. Niet velen van hen die zeer oud zijn geworden in de dienst van de duivel, zijn onder het juk van Christus gebracht; en de weinigen die eronder zijn gebracht, zijn slechts van weinig dienst voor God in de wereld; dus is het goed om het juk jong te dragen.

(a.) De tijd van de jeugd is goed met betrekking tot God: het is rechtvaardigheid jegens Hem dat wij onszelf in onze jeugd overgeven onder Zijn juk; maar het is de grootste onrechtvaardigheid en oneerlijkheid om de dagen der jeugd aan God te onthouden: God van Zijn recht te beroven om de duivel en zonde een geschenk te geven! “Stelt uzelfven Gode als uit de doden levend geworden zijnde; en uw leden

Gode tot wapenen der gerechtigheid” (Rom. 6:13).

(b.) Het is goed om het juk in de jeugd te dragen met betrekking tot de mens zelf: als hij het in zijn jeugd draagt, dan zal hij er op hoge leeftijd ook onder zijn. “Als hij ook oud zal geworden zijn, zal hij daarvan niet afwijken” (Spr. 22:6). Het is een onuitsprekelijk voorrecht als de zintuigen, de gezindheden, de hartstochten en de leden in de tijd van de jeugd onder Christus’ juk zijn; deze mensen zullen een meer bevallig voorkomen hebben wanneer zij oud zijn dan zij die op hoge leeftijd onder het juk zijn gebracht.

Het is goed om het juk in de jeugd te dragen:

(1.) Omdat je niet weet of je oud zult worden. Verreweg het grootste aantal sterft jong. Duizenden zijn op jouw leeftijd gestorven – er zijn graven van jouw lengte op het kerkhof. Indien je er zeker van kunt zijn dat je te jong bent om te sterven, dan zul je enige zweem van reden hebben om te zeggen dat je te jong bent om het juk van Christus op je te nemen.

Het is in onze eeuw een ongewone zaak zo lang te leven dat men zeer oud wordt; indien je ooit het juk op je wilt nemen, neem het dan op in je jeugd. Velen hebben gepraat over het opnemen van het juk wanneer zij oud zouden zijn geworden; maar helaas! zij stierven jong, zonder hun halzen te brengen onder het juk van Christus.

(2.) Het is goed om het juk jong te dragen, omdat mensen harder en harder worden terwijl zij zonder juk zijn. Zolang als mensen verder gaan zonder juk, gaan zij van kwaad tot erger en van de ene mate van verharding tot een grotere mate. Totdat zij uiteindelijk komen tot een mate van

verharding waar het oordeel Gods op rust, namelijk tot zulk een mate van verharding dat het zeer onwaarschijnlijk is dat zij ooit zalig zullen worden.

De meest effectieve weg om ijzer te verharden is om het achtereenvolgens van het vuur in het water te brengen; zo is de waarschijnlijkste weg waarin mensen tot het uiterste worden verhardt, als zij van de middelen der genade gaan naar het dienen van hun begeerlijkheden, en daarvandaan weer tot de middelen der genade, en daarvandaan opnieuw terug naar hun begeerlijkheden, enzovoorts.

Helaas, hoe velen van de jongeren uit ons land gaan op deze betreuenswaardige wijze voort! Het is een aangenaam gezicht om menigten van jongeren te zien die de Bijbel leren lezen, en samenstromen om preken te horen. Maar o! hoe bedroevend is het om hen zó hard te zien onder de prediking van het Evangelie en zó wild en onbedachtzaam na het horen van het Woord, dat men uit hun gedrag op kermis, enzovoorts, zou kunnen denken dat zij nooit een preek gehoord hadden.

Vraag: Wat is de reden dat velen van onze jonge mensen harder onder de preken zijn dan wie anders ook?

Antwoord: Omdat zij spelen met de zonde, hoewel zij tot de middelen der genade komen, zodat zij verhard worden door de bedrieglijkheid der zonde, zelfs méér verhard dan hen die nooit het Woord hoorden.

Vraag: Wat zijn de zonden waartoe de jonge mensen het meest geneigd zijn en die hun harten het meest verharden?

Antwoord:

(a.) Onbezonnen en onverstandig, achteloos en onvoorzich-

tig zijn. Spreuken 7:7: “Ik zag onder de slechten¹, ik merkte onder de jonge gezellen een verstandeloze jongeling.” Jonge gezellen en eenvoudigen (of dwazen²) worden hier tezamen gevoegd.

(b.) Geneigd zijn om de raad van anderen te verachten en zich te vermeten dat het recht voor hen is om hun eigen neigingen te volgen en hun eigen wegen te gaan. Prediker 11:9: “De wegen huns harten en de aanschouwing hunner ogen.” Zij zouden die mens wreed willen achten die aan zou bieden om hen te regeren en hun andere dingen te leren.

(c.) Geneigd zijn tot zot geklap, verdorven samensprekingen, gekkernij en vuile woorden, tegengesteld aan de vermaning in Titus 2:6 en Éfeze 5:4 om matig te zijn en zich te wachten voor zotte en verdorven woorden.

(d.) Maar de voornaamste zonde die velen van de jongeren in ons land verhardt, is wulpsheid en onreinheid in gebaren, woorden, gedragingen en daden. Velen van onze jongeren volgen deze begeerlijkheden gelijk een os die ter slachting gaat (Spreuken 7:22). Helaas! in wat voor onreine paden wandelen vele jongeren! “Hetgeen heimelijk van hen geschiedt, is schandelijk ook te zeggen” (Ef. 5:12).

Veel van deze onreine werken komen in het licht; maar wat zijn die in vergelijking met de miljoenen die nog niet ontdekt zijn en zo zullen blijven tot de dag wanneer God de verborgen dingen der mensen zal oordelen!?

Er zijn veel goddeloze en verwaande jongemannen die, na vrouwen van hun kuisheid te hebben beroofd, hen als verachtelijke hoeren achterlaten om voor de gemeente lastig

1) Dat is een ouderwets woord voor: eenvoudigen.

2) Zie de kanttekening bij Spreuken 1:4.

te zijn en de armen van hun deel te beroven. En hun bastaarden laten ze eveneens achter om door de arbeid en het zweet van anderen te worden onderhouden. O onreinheid! O wreedheid!

Er zijn anderen die zichzelf veel beter achten dan zij die zojuist genoemd zijn (en in één opzicht zijn zij beter), namelijk zij die wanneer ze met een jonge vrouw gaan spreken of met haar om willen gaan, van plan zijn om met haar te trouwen. Maar helaas! zij zijn niet van wil om haar als een maagd te trouwen, maar zij willen haar eerst tot een hoer maken en daarna tot een vrouw. O onreinheid! O dwaasheid! O wreedheid! De hoererij van deze jongeren is niet minder een zonde dan van de anderen. Het is beklagenswaardig om eraan te denken hoe velen van de eerstgeborenen in ons land bastaarden zijn. Als de gewetens van hun ouders ontwaakt waren, zouden zij niet op hun eerstgeborene kunnen zien zonder bitterlijk te wenen.

O jongemannen, hoe wil je staande blijven in de dood, wanneer je aan je werken zult denken? en in het oordeel, wanneer je er rekenschap van zult geven dat je tere maagden op een afschuwelijke wijze hebt verlokt en verzocht om met je te zondigen en zichzelf te verwoesten?

Jullie maagden, wanneer genadeloze mannen, verstoken van de vreze Gods, je zullen verzoeken om af te wijken van het pad der kuisheid, bedenk dat je Rechter op die plaats is en dat je eerlang voor Hem moet staan om rekenschap te geven; en door dat middel zul je in staat zijn om de verzoeking af te slaan.

Ik herinner mij te hebben gelezen van een kuis vrouw die door een wulps persoon verzocht werd om met hem

hoererij te bedrijven. In het verzoeken van haar betuigde hij zo'n grote liefde voor haar te hebben dat hij alles voor haar zou doen, indien zij maar zijn verfoeilijke verzoek zou inwilligen. Zij beval toen dat er een vuurpan vol kolen gebracht zou worden en verlangde van hem dat hij zijn vinger één uur ter wille van haar in het vuur zou houden; en hij zei dat haar verzoek onredelijk was. Zij zei hem toen, dat als hij het te veel achtte één uur lang zijn vinger in enkele brandende sintels te houden, zij zich niet zou onderwerpen om iets te doen waarvoor zowel haar lichaam als haar ziel tot in eeuwigheid gefolterd zouden worden in de hel.

O, jullie jongeren! Het was beter om reeds lang geleden onder Christus' juk te zijn geweest dan om jezelf in de zonde te verharden, zoals je doet. Maar Christus roept nog: "Neemt Mijn juk op u." Het zal beter voor je zijn om het op je te nemen, o jullie jongeren, opdat niet "de Heer des huizes toorne en in Zijn toorn zwere" (Matth. 20:11, Ps. 2:12 en Ps. 95:11) dat Hij nimmer Zijn zachte juk op je zal leggen, maar een ijzeren juk; en dat "Hij het juk van je zonden op je zal aanbinden door Zijn eigen hand" (Klaagl. 1:14).

Maar jonge mensen hebben veel krachtige verontschuldigen om het juk niet op zich te nemen; zoals:

Verontschuldiging 1: Ik ben nog jong genoeg. Antwoord: Ben je te jong om naar de hel te gaan als je vandaag zou sterven?

Verontschuldiging 2: Ik zal mijn metgezellen verliezen en door hen bespot worden. Antwoord: Schaam je je om Christus te erkennen en te belijden? Indien dit zo is, behoort je dan niet te vrezen dat Hij Zich ook zal schamen om jou

te erkennen en te belijden? (Mark. 8:38). Is het verwijt van mensen van meer gewicht voor je dan de toorn van God?

Verontschuldiging 3: Er zijn velen zoals mij. Antwoord: Wat voor troost is het dat er velen samen met jou reizen op de brede weg naar het verderf? of dat velen met jou in de hel zullen zijn? O dwaasheid!

Verontschuldiging 4: Ik kan gelukkig zijn, al breng ik de dagen van mijn jeugd goddeloos door. Antwoord: Weinigen die zo hebben gedacht ontkwamen aan teleurstelling. Velen die nu in de hel zijn hebben in deze wereld zo gedacht. Wacht u, want je weet de ure niet waarin de dood komen zal.

(3.) Het is goed om het juk jong te dragen, want daardoor zul je aan veel smarten ontkomen in het overblijvende deel van je leven. Velen hebben voordat zij onder het juk gebracht waren, pijnlijke wonden in hun jeugd gehad, waarvan de littekens en pijnlijkheid hen niet verlieten tot de dag van hun dood toe. Paulus herinnerde zich zolang als hij leefde dat hij een welbehagen had gehad aan de steniging van Stéfanus. Velen die door genade ertoe gebracht zijn om op middelbare leeftijd hun halzen over te geven onder Christus' juk, herinneren zich met schaamte en smart hun onkuise en boze gedragingen toen zij zonder juk leefden. "Wat vrucht dan hadt gij toen van die dingen, waarover gij u nu schaamt?" (Rom. 6:21).

(4.) Het is goed om het juk jong te dragen omdat niemand berouw zal behoeven te hebben op hoge leeftijd of op zijn doodsbed, dat hij het juk van Christus reeds jong droeg. Niemand zal klagen wanneer zij op het punt staan te sterven, dat zij het juk van Christus te jong hebben gedragen –

niemand zal zeggen: “De tijd die achter mij ligt, is wel genoeg geweest om Christus te dienen.”

Neen, maar zij zullen graag uitroepen: “O, dat ik eerder onder Christus’ juk geweest was, dat mijn hals er reeds onder geweest was toen ik aan mijn moeders borsten was. Wat is mijn gehele korte leven geweest om onder het juk te leven van Hem Die mij heeft liefgehad met een eeuwige liefde en, toen Hij mijn natuur had aangenomen, al Zijn dagen besteedde in het uitwerken van mijn zaligheid en Zijn kostbare leven voor mij aflegde? Ik ben beschaamd om er aan te denken dat ik ook maar één dag in de dienst van een ander heb besteed.”

Bovendien, Zijn juk is zacht. De christen kan bij de dood zeggen: “De uren die ik onder Christus’ juk heb doorgebracht, waren de lieflijkste uren van mijn leven: ‘Zijn wegen zijn wegen der lieflijkheid’ (verg. Spr. 3:17).”

(5.) De gedachtenis aan hen die het voorrecht hadden van het juk in hun jeugd te dragen, is in de Bijbel voortreffelijk en eervol. Wie worden zo verheven in het register der heiligen als zij?

Hoe moedig overwon de jonge Jozef een vurige verzoeking en leed onderdrukking en ongelijk!

Hoe liefelijk was de jonge Samuël in de dienst van God toen hij een kind was. De Heere openbaarde Zijn gedachten aan hem en liet hem toe in Zijn vriendschap, terwijl Hij tegelijkertijd Zijn aangezicht verborg voor de oude Eli. Tot het einde van zijn leven stond hij edel op Gods akker.

Hoe beminnelijk was de jonge Josía in zijn ijver, zijn vlijt en getrouwheid in het herstellen van de eredienst Gods – hoe getrouw was hij al zijn dagen en hoe grotelijks werd hij

beklaagd toen hij stierf!

Hoe heerlijk was het om het kind Abía te zien, met het juk van de God van Jakob op zijn hals in het huis van Jeróbeam. Hoe voortreffelijk verschenen de vier jonge mannen in Babylon onder het juk van de God van Jakob, levend van het gezaaide en water, Daniël 1:12. En daarna verkozen drie van hen naar een brandende vurige oven te gaan, liever dan hun halzen weg te halen van onder het juk; en de ander verkoos om naar de kuil te gaan, liever dan zijn hals voor dertig dagen eronder weg te trekken.

Paulus had “niemand die even alzo gemoed was als Timótheüs, welke van kinds af de heilige Schriften geweten had” (Fil. 2:20 en 2 Tim. 3:15).

O, jullie jongeren, er is geen voorrecht zo groot onder de hemel als dát: jong gebracht te zijn onder het juk van Christus. O, roep het uit om met spoed verlost te worden vanonder het drukkende juk van zonde en satan en om in de bloem van je dagen gebracht te worden onder het zachte juk van Christus. Hij gaf de bloem van Zijn dagen om de zaligheid voor ons uit te werken; ja, toen Hij nog maar jong was, gaf Hij Zichzelf als een slachtoffer voor ons aan het kruis. O jongeren, geef je jonge lichaam en je ziel terwijl je krachten in de beste staat zijn, over aan Hem, om door Hem geleerd, geregeerd en zalig gemaakt te worden. Er is geen leraar, koning of zaligmaker zoals Hij.

Ik zal nu enkele woorden spreken tot drie soorten van mensen, bij wijze van toepassing.

(1.) Tot de jongeren die het juk van Christus nog niet op zich hebben genomen. Van velen van de jongeren in ons

land kan gezegd worden wat Nehémia zei van de voortreffelijken der Tekoïeten: “Zij hebben hun hals niet gebracht tot den dienst huns Heeren.” (Neh. 3:5).

O, jullie jongeren, wacht je opdat niet de oogst voorbijgaat en de zomer ten einde is, en je nog niet verlost bent (Jer. 8:20). “Hij is een zoon die beschaamd maakt, die in de oogst vast slaapt” (Spr. 10:5). Velen zullen in hun laatste brullen, als hun vlees en hun lijf verteerd is, en zullen zeggen: “Hoe heb ik de tucht gehaat, en mijn hart de bestraffing versmaad” (Spr. 5:11, 12).

(2.) Tot diegenen van wie hun jonge dagen ten einde zijn en voorbijgegaan, zodat het onmogelijk is ze ooit terug te roepen. O, welk een zwaar verlies! U hebt niet een van de dagen uwer jeugd meer over om aan de Zoon van God te geven; u hebt ze alle aan de zonde en de duivel gegeven; u hebt uzelf ingespannen in de dienst van satan.

Misschien is uw schuldige geweten heden vol angst; en de verzoeker, die gedurende een lange tijd heeft gezegd dat het te vroeg was, zegt nu dat het te laat is. Kom te voorschijn, gij oude zondaar zoals u bent. Hoewel God zondaars meestal redt in de dagen van hun jeugd, toch wijkt Hij soms af van Zijn gewone weg om oude vuile zondaars zoals u te behouden. Velen zoals u werden geroepen en Christus weigerde nooit iemand zoals u die tot Hem kwam. Kom heden, stel niet uit.

(3.) Een woord tot hen die het onuitsprekelijke voorrecht hadden in hun jeugd onder het juk gebracht te worden. Niemand op aarde heeft zo'n groot voorrecht als u en niemand in de hemel zal een grotere schuld van liefde en lof verschuldigd zijn.

Trek uw voor tot het einde toe rustig en opgewekt. Begeer

de toestand niet van hen die het juk niet hebben. Kijk niet over de muren heen op hen die zonder het juk aan het spelen zijn opdat u er niet door geprikkeld wordt; begeer hun lekkernijen niet (Ps. 141:4c). Roep dagelijks tot de hemel, dat u al de dagen uws levens mocht blijven in het huis des Heeren (verg. Ps. 23:6). Beveel het juk aan anderen aan; laat het door uw heilige opgewektheid gezien worden dat het een zacht juk is. “In het houden van die is groot loon” (Ps. 19:12).

O, heb veel medelijden met de wilde jongeren die zonder juk zijn, die zonder vrees naar het verderf en de ondergang rennen, terwijl ze de middelen der genade en de inspanningen van Gods dienstknechten om hen onder het juk te brengen verachten, zoals de woudezel: “Hij belacht de menigte der stad, ook bekommert hij zich niet om het roepen des drijvers” (Job 39:10, Eng. vert.).

Helaas! Is het in de dood, de toorn Gods en de pijnen der hel, dat dezen tot zichzelf gebracht zullen worden? Moge God nederdalen in de grootheid Zijner macht, en Zijn genade verheerlijken door vele wilde en onbezonnen jongeren te arresteren en te brengen tot onderwerping, zodat zij onder het juk van Christus gebracht mogen worden. Aldus zal God de lof ontvangen en de mensen zowel tijdelijk goed als eeuwige zaligheid.

Amen

**Als Mijn volk,
waarover Mijn Naam genoemd wordt,
zich verootmoedigt
en bidt
en zij Mijn aangezicht zoeken
en zich bekeren van hun boze wegen,
zo zal Ik uit de hemel horen
en hun zonden vergeven
en hun land genezen**

2 Kron. 7:14